

da meni muke manjši del tedaj ostane,
 ko gledal vsakega bom muke neprestane,
 vedoč, da prav vsakdó
 z menoj okuša zlo;

da vsak spozna bolezen, trud, trpljenje,
 nemir in hrup, ječanje in ihtenje,
 in kaj je biti blažen
 in kaj poražen.

Ivan Bunić Vučić
(1591—1658)

MENI SE SRCE
 JE VNELO

Meni se srce je vnelo
 za dve takšni lepotici,
 kot jih ni nikdar imelo
 pred seboj oko v resnici.

Kar obe sem vzljubil hkrati,
 kar obe sta srcu mili,
 k eni so me laski zlati,
 k drugi očki pritegnili.

A obema sem zapisal
 ves mladostni žar nekdanji,
 hkrati mi obe bilí sta
 vse, kar zmore svet brezdanji.

Ej, katero zdaj izbralo
 si srce boš ponorelo,
 ko ni moč, da se razklalo
 bi in k vsaki poletelo?

Silvije Strahimir Kranjčević
(1865—1908)

IZZA SPUŠČENIH
 TREPALNIC

Nikdar lepše, kakor če takole
 prav nalahko, mehko sklonim glavo,
 a nekje šušti košata lipa
 in cvrči veselo vrabčja jata
 v mladi krošnji . . .